

Elballagtunk

5 év egy szempillantás alatt elröppen. Lezárul egy korszak, mindenki szétszéled, új városba megy, új embereket ismer meg... -ezek a gondolatok cikáznak a fejemben, mikor megszólal a csengő. Az utolsó csengő, ami csak nekünk, ballagó diákoknak szól, s jelzi, itt az idő, indulnunk kell.

Osztálytársainkba karolva lépkedünk lassan lefelé, szeretett iskolánk folyosóin haladunk az ismert dalokat énekelve. Az udvarra kiérve családunk, barátaink és tanáraink várnak minket, s a „Tábortüzet” énekelve az első könnyecsek végiggördülnek az arcunkon. Ezek a búcsúkönnyek az iskolának, osztálytársainknak, kedves tanárainknak és életünk legizgalmasabb szakaszának, a gyermekkorunk szólnak.

Azt hiszem, mindannyian hozzászoktunk ahhoz, hogy mindennap iskolába megyünk, tanulunk, szünetekben beszélgetünk, vagy játszunk, és most elképzelni sem tudjuk, milyenek lesznek az elkövetkezendő napok, hónapok, évek az osztálytársak nélkül.

Olyan volt ez az egy év, mint egy ünnepi előkészület. Az utolsó év erről a pillanatról szólt. Az év nagy részében felnőtté válásunkra készülődtünk: ruhapróbák, szalagtűzős tánc betanulása, szalagtűző, jelentkezési lapok elküldése, majd következett a ballagás.

Ennyi fontos dolog mellett pedig még annyi minden történt... nem tudnám most felsorolni. Egyet mindenképp ki kell emelnem: hiába mondja bárki, hogy ő nem fogja hiányolni a gimit, a tanárokat, az osztálytársakat, nem gondolhatja komolyan, hisz most ez az életünk.

És erre igazán akkor döbben rá az ember, mikor már a ballagás kellős közepén találja magát.

Ezen a napon már nemcsak gyerekek vagyunk, hanem fiatal felnőttek, akik elindulnak egy hosszú és izgalmas úton, és ami a legizgalmasabb és egyben legrémisztőbb: nem tudhatjuk, hova is vezet minket majd ez az Út. De miért baj ez? Hisz' izgalmas... Hát vágjunk bele!

Szendi Anikó 13. C
Ady Endre Gimnázium
Felkészítő tanár: Kluka Hajnalka